

Fora mans imperialistes de Veneçuela!

Un colp d'Estat imperialista

El 21 de gener, un colp d'Estat de 27 militars contra el govern del president Nicolás Maduro va fracassar en Cotitza, en el nord de Caracas.

El 22 de gener van continuar les manifestacions de carrer organitzades pels partits de l'oposició burgesa. Per al 23, aniversari de l'enderrocament del llavors dictador Marcos Pérez Jiménez, en 1958, es preparava un míting de masses.

El 23 de gener de 2019, Juan Guaidó, president de l'Assemblea Nacional de Veneçuela, es va autoproclamar President del país. Guaidó és membre de Voluntat Popular, un moviment de reagrupació burgés construït i finançat pels Estats Units, integrat al moviment oficios National Endowment for Democracy (NED). Immediatament després de l'autoproclamació de Guaidó com a cap d'Estat, Trump va reconèixer al nou "President" de Veneçuela. Declarava que com a president del Parlament, Guaidó és "l'únic òrgan legítim" del país perquè ha sigut "degudament" triat pel poble veneçolà.

En poques hores, els governs del Brasil, l'Argentina, l'Equador, Xile, el Perú i el Canadà van assumir aquesta declaració, però l'autoproclamat President també va rebre el suport de polítics europeus com el president francès Emmanuel Macron, el ministre de l'Interior italià Matteo Salvini i el ministre d'Afers exteriors alemany del SPD Heiko Maas. A proposta de Pedro Sánchez, president "socialista" del govern d'Espanya -la potència colonial de Veneçuela fins al segle XIX-, la UE creia que tenia dret a amenaçar amb reconèixer al titella de Trump "si no se celebren noves eleccions dins d'una setmana".

Com en un manual sobre colps d'Estat, ens trobem davant un colp d'Estat imperialista meticulosament orquestrat que pot desembocar en una intervenció militar de l'imperialisme estatunidenc a Veneçuela. No obstant això, el règim de Maduro no és independent de tota potència imperialista. Com a prova, els Estats de la Xina i Rússia van denunciar immediatament la "interferència dels Estats Units", revelant que defensen al règim chavista. Cal assenyalar que dels 1,5 milions de barrils de petroli que es produeixen diàriament, 700.000 són comprats per multinacionals xineses. Putin i Xi renegocien regularment el deute de Veneçuela, un país on el 96% dels ingressos provenen del petroli.

La crisi del chavisme

La raó per la qual las manifestacions contra el govern de Maduro i el seu PSUV poden ser massives i estar instrumentalitzades per la reacció és el fracàs de la política nacionalista burgesa practicada sota el nom de bolivarisme, chavisme o fins i tot "socialisme del segle XXI".

El seu fundador, el coronel Hugo Chávez, va ser resultat final de quasi deu anys d'una gravíssima crisi econòmica, política i social que va concentrar la seua expressió en "el Caracazo" de febrer de 1989, quan una revolta espontània de multituds famolenques va recórrer el país i va ser esclafada sense pietat (3.000 morts) pel llavors President, Carlos Andrés Pérez, executor de mesures del FMI i, en aquell moment, president de la «Internacional Socialista». Al capdavant d'una fracció de les capes mitjanes i baixes de l'oficialitat de l'exèrcit, va intentar remodelar l'Estat burgés perquè fóra viable, quan els vells modes de dominació ja eren insostenibles. Per fer això, el bonapart surt de l'exèrcit es va situar per damunt de la burgesia i el proletariat locals, recolzant-se en una àmplia mobilització de masses extremadament empobrides.

El coronel Hugo Chávez va intentar afluixar la influència de l'imperialisme a Veneçuela, però mai va qüestionar la propietat privada dels mitjans de producció ni el capitalisme, ni tan sols en la seua constitució de 1999. El deute extern ha estat pagat amb absoluta puntualitat, les rendes petrolieres han sigut monopolitzades pels "amics" del chavisme, fonamentalment pels gestors militars de les societats estatals i la fracció de la burgesia lligada a l'exèrcit.

No obstant això, l'oposició de la fracció proimperialista de la burgesia i la necessitat del règim de comptar amb les masses permeteren una sèrie de mesures socials en els primers anys del chavisme, que milloraren les condicions de vida dels sectors més pobres de la població en moltes regions i asseguraren una àmplia base de suport en la població per al coronel Chávez i el seu moviment bolivarià.

Un intent de colp d'Estat al que els Estats Units donaren suport, va fracassar en 2002, fonamentalment perquè els treballadors van defensar al govern bolivarià. Després del fracàs del colp d'Estat, Chávez va indultar a la majoria dels conspiradors pro-imperialistes i va dissoldre els òrgans de poder creats pels treballadors, principalment en la indústria petroliera.

Els ingressos provinents de les rendes del petroli van permetre finançar una sèrie de reformes que van modernitzar el sistema educatiu, la sanitat, etc., però no van posar en qüestió la base capitalista. Per això van aparéixer una sèrie de línies de fractura quan es va fer evident que el "socialisme del segle XXI", proclamat des de dalt, no tolerava l'autoorganització dels treballadors, ni la independència de les organitzacions obreres. Els sindicats van ser integrats en el moviment bolivarià (a través de la UNT) i en l'Estat. Els partits obrers van ser sotmesos a la fusió amb el partit nacionalista burgés. I com en tots els altres Estats burgesos, la guàrdia nacional "bolivariana" ataca als treballadors en vaga i als joves que es manifesten.

La responsabilitat de l'absència d'un partit obrer revolucionari recau particularment en els corrents centristes i reformistes que van donar suport a Chávez. La CI mandelista i més encara la TMI woodista, han exercit el paper de fulla de parra per al bonaparte i el nacionalisme burgès. Aquesta gent va defensar a Chávez contra les protestes obreres, va obstaculitzar la construcció d'un partit obrer revolucionari independent fins i tot va donar suport a la creació d'un partit únic, el PSUV. Parlaven del socialisme veneçolà quan en realitat l'Estat burgès estava intacte i es mantenia el capitalisme.

El descens del preu del petroli, l'afonament de la capacitat de producció (de 3 milions de barrils de petroli al dia en 1999 a 1,5 milions en 2018), les sancions econòmiques estrangeres, la mala administració i la corrupció han donat lloc a una nova deterioració del nivell de vida de les masses i a una onada de protestes socials.

Després de la mort de Chávez en 2013, li va succeir Maduro, qui juntament amb la seua esposa, des de 2006, ha instal·lat a membres de la seua família en llocs clau del govern i les empreses. Com a resultat de la crisi econòmica mundial de 2008, les rendes del petroli (l'energia ha quedat com l'única exportació del país) van disminuir, erosionant una economia fràgil sota la dominació de l'imperialisme mundial. Al mateix temps, les vagues i manifestacions han augmentat perquè la situació social dels treballadors i treballadores de la ciutat i el camp s'ha tornat cada vegada més desastrosa. El règim ha recorregut cada vegada més a mesures repressives.

L'absència d'un partit obrer independent ha encoratjat el sorgiment de l'oposició burgesa, que es diu "popular" i "democràtica". Des de 2015, el capitalisme veneçolà està afonat en la crisi: hiperinflació (fins a 1.000.000% del valor de la moneda en 2018), un gegantesc mercat negre, desnutrició, ressorgiment de malalties com la malària, delinqüència, èxode.

Només el proletariat pot resoldre la crisi

Tres milions de persones han abandonat el país. La fracció compradora de la burgesia, en comandita amb l'imperialisme estatunidenc i els seus aliats a la regió, explota la desesperació de la població i l'afebliment de la classe obrera per a prendre el poder obertament.

Nosaltres advertim a les masses veneçolanes contra qualsevol il·lusió en els cants de sirena de la burgesia pro-estatunidenca. La seua presa del poder anirà acompanyada de la liquidació del que queda de les adquisicions socials, de l'afebliment de les llibertats democràtiques i dels atacs contra els treballadors. La retòrica obertament antisocialista de Guaidó i els seus partidaris s'inscriu en el mateix esquema que també ha sorgit amb l'establiment de Bolsonaro al Brasil: el començament d'una nova onada d'atacs brutals contra el moviment obrer i la població treballadora.

El moviment obrer internacional ha d'impedir qualsevol agressió imperialista contra Veneçuela!

Els comunistes internacionalistes rebutgem tant el règim bonapartista i corrupte del PSUV de Maduro com els projectes reaccionaris de la burgesia imperialista i els seus aliats locals. Però també ens neguem a fer concessions al règim de Maduro davant les amenaces

imperialistes. En cas d'un colp armat, o d'intervenció estrangera, els treballadors i camperols, els joves i els pobres han d'organitzar-se i lluitar contra els colpistes.

Fins i tot si aquesta resistència conduïra a una acció conjunta amb els obrers partidaris del PSUV, els treballadors han de mantindre la seua completa independència política. Han de crear comitès de resistència i acció en tot el país, preparant-se no solament per a lluitar contra el colp d'Estat, sinó també contra el règim corrupte de Maduro i totes les fraccions de la burgesia nacional. Per a guanyar, cal construir un partit revolucionari!

Fora mans imperialistes de Veneçuela!

Organització independent dels obrers, d'altres treballadors i treballadores, dels camperols pobres, dels joves!

Construcció de comitès (consells, soviets)! Dissolució de les forces repressives i de l'exèrcit permanent burgés, armament dels treballadors! Creació de milícies obreres!

Ocupació de les empreses estatals, expulsió dels gerents militars i control obrer de la producció!

Ocupació i expropiació de les grans empreses industrials, bancs, mitjans de comunicació, telecomunicacions, sota el control dels treballadors!

Ocupació i expropiació dels grans latifundis, per a la seua explotació pel proletariat agrícola i el camperolat pobre!

Confiscació dels diners, els aliments i medicaments acumulats en el mercat negre! Distribució pels comitès de treballadors i camperols entre la població!

Per un govern obrer i camperol, que expropie els grans grups capitalistes!

Per una Veneçuela socialista dins d'una Federació Socialista d'Amèrica Llatina!

26 de gener de 2019

IKC-Internaciema Kolektivista Cirklo

**CoReP - Col·lectiu Revolució Permanent
(Alemanya, Àustria, Canadà, França, Turquia)**

TML(Brasil)

ikcirklo@tutanota.com

ikcirklo.org